

ρόομαι·οῦμαι. = πομραχάιος.

Ποτκηύχει. ἀρ. τοῦ ποτύι-

άναλωτικός.

Ποτρεβλάιο, εশи. μ.-блю, би-

ши. ἀφανίζω, ἔξαφανίζω,

ἔξολοθρεύω, ἔξαλείφω, ἀνα-

λίσκω, καταναλίσκω. = нт-

треблáю.

Ποτόκι, α. ἀρ. χείμαρρός,

χείμαρρος. (204. ὄχετός).

Σποτόκις μάλι. βúах. 2)

= τόκι.

Ποτρέβνый, аж, ое. ἐπιθ. χρει-

πιρ. μετὰ τοῦτο, μετὰ

ταῦτα. = ποσέμι. §ώ διη-

τογώ, ή ποτόκι. ἀπὸ τῆς

ημέρας ἐκείνης, καὶ ἐπάνω.

Ποτοπλένιε, юл. ούδ. κατα-

ποντισμός, καταβυθισμός,

κατάκλυστις, κατακλυσμός.

2) ναυάγιον, ναυαγία.

Ποτοπλάιο, εশи. μ.-плю, пыши.

καταποντίζω, βυθίζω, κα-

ταβυθίζω, κατακλύζω, βα-

πτίζω. πρᾶλ. πορгъжáю.

Σμεσ.-са. ναυαγέω-ῶ, κα-

ταποντίζομαι.

Ποτέπνый, аж, ое. ἐπιθ. (κτητ.)

ὁ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Πότκι, α. ἀρ. ιδρώς.

Ποτόπι, α. κατακλυ-

σμός.

Ποτρέβа, ы. θηλ. χρεία, ἀ-

νάγκη. (192. ἐστίν ἀντὶ

χοῆσις=οὐποτρεβένιε).

Ποτρεβнитељный, аж, ое. ἐπιθ.

ποτρеблáю, εশи. μ.-чл, нши. δι-

άφανιστικός, ἔξολοθρευτικός,